

Δωρεάν Μετακινήσεις Σε Όλη την Πόλη | Εκπομπή Βαβυλωνία (audio)

Εκπομπή ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ.

Κάθε Παρασκευή στις 14:00, στην ΕΡΤΟΡΕΝ.

Στην εβδομαδιαία ραδιοφωνική εκπομπή του πολιτικού περιοδικού ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ στην Ertopen-106,7 την Παρασκευή 3 Νοεμβρίου 2017, στις 14:00-15:00 το μεσημέρι, συνομιλούμε με τον Κώστα Παπαδάκη για την προσφυγή στο ΣΤΕ από κατοίκους της Νέας Φιλαδέλφειας για το γήπεδο Μελισσανίδα, με την Μάνια Μπαρσέφσκι για την απεργία πείνας 14 μεταναστών-προσφύγων στο σύνταγμα, αλλά και με τον Κώστα Φωτεινάκη για τα ΜΜΜ και την ελεύθερη μετακίνηση στην πόλη.

Τρία ζητήματα πόλης, τα οποία στο αστικό σύμπλεγμα των Αθηνών παίζουν έναν ιδιαίτερο ρόλο.

Στο μικρόφωνο ο Νίκος Ιωάννου.

tracklist:

T-Rex – Get It On

Jefferson Airplane – White Rabbit

Beck – Loser

M.I.A. – Paper Plains

Nancy Sinatra – These Boots Are Made For Walking

Ραδιοφωνικά στους 106,7 στα FM για την Αττική, στους 96,5 FM μέσω του Εργατικού Κέντρου Εύβοιας και μέσω του Ράδιο Ένωση 97,3 FM στην Βοιωτία.

Διαδικτυακά στο <https://www.ertopen.com/radio>.

Η Τυφλή Δεσποινίς Δικαιοσύνη

Κώστας Σαββόπουλος

Την Τετάρτη 27 Σεπτεμβρίου δικάστηκε ενώπιον του Μικτού Ορκωτού Δικαστηρίου Ναυπλίου η 22χρονη Π.Α. για τη δολοφονία ενός 46χρονου άνδρα στην Κόρινθο τον Ιούνιο του 2016 με κατηγορίες για ανθρωποκτονία από πρόθεση σε ήρεμη ψυχική κατάσταση και οπλοκατοχή (για ένα μαχαίρι). Μαζί της κατηγορείται και η 17χρονη φίλη της για συνέργεια σε φόνο.

Τα ξημερώματα της 22ας Ιουνίου, η Π.Α. και η φίλη της καθόντουσαν σε ένα παγκάκι στην κεντρική πλατεία της Κορίνθου. Ο 46χρονος βγαίνοντας από ένα μπαρ, σε κατάσταση προχωρημένης μέθης όπως φανερώνουν οι τοξικολογικές έρευνες, πλησίασε απειλητικά τις 2 κοπέλες και άρχισε να της παρενοχλεί σεξουαλικά. Όταν οι 2 κοπέλες σηκώθηκαν να φύγουν ο 46χρονος τις ακολούθησε και ενέτεινε τις απόπειρες σεξουαλικής παρενόχλησης, αυτή τη φορά σωματικά. Παραβίασε τα όρια της κοπέλας και προσπάθησε να την στριμώξει. Η κοπέλα μέσα σε κατάσταση πανικού και προσπαθώντας να απεγκλωβιστεί τον μαχαιρώνει θανάσιμα στο στήθος. Ξανά σύμφωνα με τις μαρτυρίες της ίδιας, ο στόχος δεν ήταν να τον σκοτώσει αλλά απλώς να τον απομακρύνει.

Εδώ κάπου τελειώνει η εξιστόρηση των γεγονότων. Υπάρχει συμπληρωματικό βίντεο υλικό που όχι μόνο επιβεβαιώνει τα λεγόμενα της 22χρονης (πως δηλαδή δεν βρισκόταν σε ήρεμη ψυχική κατάσταση) αλλά που δείχνει πως πριν την έξοδο του από το μπαρ ο 46χρονος είχε παρενοχλήσει σεξουαλικά και άλλες δύο κοπέλες μέσα στο μαγαζί.

Η κοπέλα καταδικάστηκε σε 15 χρόνια κάθειρξη χωρίς να αναγνωριστεί η άμυνα απέναντι σε σεξιστική επίθεση ως λόγος

άρσης του αδίκου χαρακτήρα της πράξης. Με ένα αρκετά πρόχειρο γκουγκλάρισμα όσον αφορά την υπόθεση μπορεί να δει κανείς κάποιους τίτλους των πιο μεγάλων ειδησεογραφικών sites όπως για παράδειγμα στο Πρώτο θέμα **«Μια 22χρονη έσφαξε μέσα στη μέση του δρόμου τον 46χρονο στην Κόρινθο»**, στο Newsbeast.gr **«Μια 22χρονη μαχαίρωσε τον άτυχο άνδρα στην Κόρινθο»**, iefimerida.gr **«Σοκ στην Κόρινθο: 22χρονη έσφαξε 46χρονο μέσα στη μέση του δρόμου»**. Με λίγο παραπάνω ψάξιμο η μόνη, πιο ήπια ως πούμε, επικεφαλίδα ήταν στη michanitoukronou.gr όπου **«22χρονη μαχαίρωσε στη μέση του δρόμου 46χρονο, ΙΣΧΥΡΙΖΕΤΑΙ, ότι την παρενόχλησε σεξουαλικά»**.

Έχει σημασία η επιλογή των λέξεων στους τίτλους ή και πιο γενικά, γιατί μας βοηθούν να **οπτικοποιήσουμε μια κατάσταση**. Γενικά ο λόγος είναι ένα αρκετά ισχυρό εργαλείο στο πως διαμορφώνεται μια εικόνα στη κοινή γνώμη. Η 22χρονη έσφαξε στη μέση του δρόμου, προκάλεσε ΣΟΚ, ο άνδρας ήταν άτυχος και στο τέλος ΙΣΧΥΡΙΖΕΤΑΙ πως την παρενόχλησε σεξουαλικά. Αλήθεια σε κανένα τίτλο δεν αναφέρονται οι λέξεις αυτοάμυνα, απόπειρα βιασμού ή μέθη. Εμφανίζεται μόνο η έκφραση «την παρενόχλησε σεξουαλικά» για να ενημερωθεί το κοινό πως κάτι τέτοιο, το ΙΣΧΥΡΙΖΕΤΑΙ η κοπέλα, διότι μπορεί και να μην συνέβη. Άσχετα που επικυρώνεται από βίντεο και στοιχεία που κατατέθηκαν στην Αστυνομία. Γιατί όταν κάποιος ισχυρίζεται κάτι, μπορεί και να κάνει λάθος. Υπάρχει δηλαδή και περιθώριο αμφιβολίας.

Πάμε μερικά χρόνια πίσω στον Ιούνιο του 2012. Ένας 24χρονος φοιτητής Ιατρικής στην Παιανία πυροβολεί και σκοτώνει έναν ληστή αλβανικής καταγωγής με κυνηγετική караμπίνα, αφού ο τελευταίος είχε εισβάλει στο σπίτι του πρώτου με σκοπό να τον ληστέψει. Από την πρώτη στιγμή γίνεται λόγος σε αρκετά sites για την ηρωική ψυχή του φοιτητή που προστάτευσε το σπίτι του και την μητέρα του (σημαντικά συστατικά στοιχεία της τιμημένης ελληνικής ψυχής) ενάντια στον ξένο εισβολέα. Του αναγνωρίστηκε το ελαφρυντικό του «βρασμού της ψυχικής ορμής» και αναγνωρίστηκε πως δεν σκότωσε τον ληστή από πρόθεση, καθώς τον πυροβόλησε σε απόσταση μεγαλύτερη των 30 μέτρων,

«εκπυρσοκρότησε το όπλο», όταν ο ληστής προσπαθούσε να ξεφύγει.

Κατά τη διάρκεια της δίκης, η οικογένεια του 24χρονου μαζί με σύσσωμη την τοπική κοινωνία της Παιανίας στάθηκε στο πλευρό του ζητώντας την αθώωση. Αρκετοί τοπικοί φορείς και κόμματα εξέδωσαν ανακοινώσεις που υπογράμμιζαν την έξαρση της εγκληματικότητας και την ανάγκη να επέμβει η πολιτεία. Η αυτοδικία στην προκειμένη περίπτωση θεωρήθηκε αναγκαία και φυσικά ο 24χρονος αθώθηκε. Η απόφαση του δικαστηρίου δεν τον οδήγησε σε φυλάκιση και προφανώς ο 24χρονος είναι ελεύθερος. Την επόμενη της δίκης οι τίτλοι των ειδησεογραφικών δεν κατάφεραν να κρύψουν τον ενθουσιασμό για την απονομή της δικαιοσύνης. **«Άφησαν ελεύθερο τον 24χρονο», «Αφέθηκε ελεύθερος ο 24χρονος που πυροβόλησε τον Αλβανό στην Παιανία», «Ελεύθερος ο 24χρονος φοιτητής από την Παιανία».**

Δυο ίδιες υποθέσεις, δύο διαφορετικές ποινές και τελικά δύο διαφορετικοί κόσμοι. Ένας Αλβανός ληστής νεκρός, ένας επίδοξος Έλληνας βιαστής νεκρός. Η εθνικότητα του πρώτου φιγουράρει σε όλα τα ειδησεογραφικά, η εθνικότητα του δεύτερου πουθενά. Η προστασία της ιερής οικογένειας, του θεμέλιου λίθου της ελληνικής πατριαρχίας ένα αγαθό άξιο να προφυλαχθεί με κάθε μέσο και από την άλλη το σώμα και η αυτοδιάθεση μιας νεαρής κοπέλας, ένα αγαθό που όπως φαίνεται δεν του αρμόζει κανένα ελαφρυντικό στοιχείο και καμία υπεράσπιση. Όπως προέκυψε από τη δίκη της 22χρονης, μεγάλωσε σε ένα τοξικό περιβάλλον, με τον πατέρα της να κακοποιεί τη μάνα της, όπου τελικά δεν άντεξε και έφυγε από το σπίτι. Εξ 'ου και το μαχαίρι με το οποίο μαχαίρωσε τον 46χρονο. Σύμφωνα με μαρτυρίες της ίδιας αλλά και της υπεράσπισης η 22χρονη αφότου έφυγε από το σπίτι της (λόγω του προβληματικού οικογενειακού περιβάλλοντος) έμενε σε παγκάκια, σε σπίτια φίλων ή και στο δρόμο και το μαχαίρι που χρησιμοποίησε το είχε για προστασία.

Δύο αποφάσεις μέσα από το πρίσμα του φύλου και της φυλής που δημιουργούν δύο διαφορετικά αλλά εξίσου ζοφερά πλαίσια. Το πρώτο πλαίσιο όπου μια γυναίκα πλέον θα σκεφτεί 2 φορές πριν

υπερασπιστεί το σώμα της απέναντι σε έναν επίδοξο βιαστή καθώς το νομικό προηγούμενο θα την φοβίσει και το δεύτερο πλαίσιο όπου ένας Έλληνας άντρας δεν θα σκεφτεί καθόλου να σκοτώσει έναν «παραβατικό» αλλοδαπό για να προστατέψει την περιουσία του και την οικογένεια του.

Τα πλαίσια της πατριαρχίας και του ρατσισμού δεν δημιουργούνται μόνο από τα πράγματα που κάνουμε. Δημιουργούνται και από τα πράγματα που δεν κάνουμε. Έρχονται να γεμίσουν εκείνο το κενό της απραξίας που εμφανίζεται όταν δεν υπάρχει αντίλογος. Η σημερινή απόφαση δημιουργεί ένα πολύ ζοφερό και οριακά μισογύνικο προηγούμενο. Όταν επιλεκτικά ποινικοποιείται η αυτοάμυνα και επίσης επιλεκτικά απονέμεται η δικαιοσύνη δημιουργούνται ταβάνια και εκτρέφονται τέρατα. Από τη μία θα βρίσκονται οι προνομιούχοι και από την άλλη οι καταπιεσμένοι.

Όπως ανέφερε και ο δήμαρχος Παιανίας το 2012 στη δίκη του 24χρονου: «Σήμερα, σε μία κοινωνία που ζούμε, που είμαστε στο έλεος της λεηλασίας και της κακοποιίας πρέπει να ξέρουμε και ποια είναι τα όπλα τα οποία θα αμυνθούμε. Εμείς, σαν δήμος, έχουμε τη δυνατότητα και προσπαθούμε με τον πιο σωστό τρόπο να αντιμετωπίσουμε αυτή την κατάσταση. Αλλά ένας άνθρωπος ο οποίος βλέπει στο σπίτι του ξένους ανθρώπους με ένα μαχαίρι στο λαιμό της μητέρας του και με την απειλή ότι 'θα σας καθαρίσουμε', από 'κει και πέρα το μυαλό σου σαλεύει». Ενώ λίγο παρακάτω συνεχίζει: **«Δεν είναι κάτι που το ασπαζόμαστε, αλλά είναι μία άμυνα. Σε αυτόν τον πόλεμο -επιμένω και το υπογραμμίζω- που σήμερα γίνεται κατά των κακοποιών και κατά της κατάστασης που έχουμε βρεθεί, είναι μία άμυνα».**

Πράγματι, δίκιο έχει ο δήμαρχος. Σήμερα βρισκόμαστε εν μέσω ενός πολέμου όχι όμως ενάντια σε κάποια κατά φαντασία ξένη απειλή. Αρκεί να κοιτάξει κανείς τα ποσοστά των σεξουαλικών παρενοχλήσεων, των βιασμών ή της ενδοοικογενειακής βίας που καταγγέλλονται σε συνδυασμό με τις καταδικαστικές αποφάσεις γι' αυτά. Στον πόλεμο λοιπόν που εξελίσσεται μπροστά μας θα φροντίσουμε να πάρουμε θέση στο πλευρό των καταπιεσμένων.

Γιατί το δικαίωμα στην άμυνα είτε αναγνωρίζεται ποινικά είτε όχι είναι καθολικό. Δικαιοσύνη για όλες και όλους ή δικαιοσύνη για κανέναν.

Το Νόημα της Ιστορίας ανάμεσα στις Συμπληγάδες της Θεολογίας, της Φιλοσοφίας και της Πολιτικής

Νίκος Κατσιαούνης, εκδότης

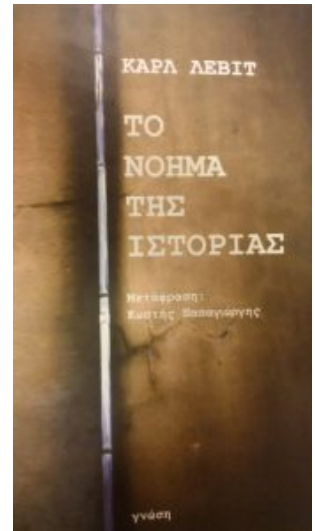
Για το βιβλίο του Καρλ Λέβιτ, *“Το νόημα της ιστορίας”*

Ο τρόπος που τα άτομα και οι κοινωνίες αντιλαμβάνονται και θωρούν την Ιστορία εν πολλοίς αντανακλά και προσδιορίζει τον τρόπο που βλέπουν και φαντάζονται τον εαυτό τους. Ο όρος «φιλοσοφία της Ιστορίας» ανήκει στον Βολταίρο, ο οποίος τον χρησιμοποίησε στις απαρχές της νεωτερικής εποχής για να δηλώσει την αντίθεση στη θεολογική ερμηνεία της Ιστορίας, μιας και πλέον η καθοδηγητική αρχή δεν είναι η βούληση του θεού ή η θεία πρόνοια αλλά ο ίδιος ο άνθρωπος. Η τομή που έφεραν οι Νεότεροι Χρόνοι στη σκέψη και την ανθρώπινη νόηση οδήγησε τους σύγχρονους φιλοσόφους και στοχαστές να θεωρήσουν ότι οι προγενέστερες θεωρήσεις της Ιστορίας (από τον Αυγουστίνο ως τον Μποσουέτ) στηριζόταν στην αποκάλυψη και την πίστη και ότι αυτή η θεολογική ερμηνεία αποτελεί ένα αμελητέο γεγονός.

Σε αυτή την αντίληψη των Νεότερων Χρόνων έρχεται να αναστοχαστεί το βιβλίο του Καρλ Λέβιτ (Karl Löwith, 1897-1973) *Το νόημα της Ιστορίας*. Ο Λέβιτ ήταν Γερμανός στοχαστής και φιλόσοφος, μαθητής του Έντμουντ Χούσερλ και του Μάρτιν

Χάιντεγκερ, από τον οποίο αποστασιοποιήθηκε όταν ο τελευταίος προσχώρησε στον εθνικοσοσιαλισμό. Σε αντίθεση με την αντίληψη ότι η φιλοσοφία της Ιστορίας ξεκινά με τη νεωτερικότητα, το κεντρικό επιχείρημα του Λέβιτ στο παρόν βιβλίο είναι ότι η φιλοσοφία της ιστορίας γεννιέται με την εβραϊκή και τη χριστιανική πίστη στη βάση της εκπλήρωσης μιας επαγγελίας και τελειώνει με την εκκοσμίκευση αυτού του εσχατολογικού προτύπου. Αυτό που εξετάζει ο συγγραφέας στον παρόντα τόμο είναι η προέλευση των θεμελιωδών εννοιών της φιλοσοφίας της Ιστορίας, κάνοντας μια διεξοδική αναφορά στο έργο μεγάλων στοχαστών και εκπροσώπων της από την αρχαιότητα και τον Μεσαίωνα μέχρι τον Διαφωτισμό και τον 19ο αιώνα.

Η αντίληψη των αρχαίων Ελλήνων για τη ζωή και τον κόσμο βασιζόταν σε ένα σχήμα με ανακυκλήσεις, συγκροτώντας μια έλλογη και φυσική αντίληψη του κόσμου, η οποία συνδυάζει την παραδοχή των παροδικών μεταβολών με την περιοδική κανονικότητα, τη μονιμότητα και τη σταθερότητα. Το ενδιαφέρον της αρχαιοελληνικής σκέψης εστιαζόταν περισσότερο στον λόγο του κόσμου κι όχι στο νόημα της. Αντιθέτως, για την ιουδαϊκή και χριστιανική παράδοση η ιστορία ήταν κυρίως η ιστορία της λύτρωσης και της σωτηρίας. Για τους κλασικούς, όπως αναφέρει ο Καρλ Λέβιτ, το πεδίο της επεξεργασίας του θεολογικού και ανθρωπολογικού προβλήματος είναι ο κόσμος, μιας και ο ίδιος είναι θεϊκός και εξουσιάζει τη μοίρα και τη φύση του ανθρώπου, ενώ για τους χριστιανούς το πεδίο της κοσμολογικής επεξεργασίας καθίσταται ο θεός και ο άνθρωπος, μιας και η συγκρότηση του κόσμου βασίζεται καθ' ολοκληρία στον θεό και ο άνθρωπος αποτελεί σκοπό της δημιουργίας του θεϊκού όντος.

Καρλ Λέβιτ, Το νόημα της ιστορίας, μτφρ. Γεράσιμος Λυκιαρδόπουλος-Μάριος Μαρκίδης, Γνώση, Αθήνα 1985, σελ. 340.

Επομένως, σύμφωνα με τον Λέβιτ, ο χριστιανισμός, ο οποίος αποτέλεσε για τον δυτικό κόσμο έναν συνεχή φαντασιακό τροφοδότη, προσέδωσε την έννοια της οικουμενικότητας και της ιστορικής συνείδησης όχι στη βάση μιας καθολικής πίστης στον θεό, αλλά στη βάση ότι ο θεός δίνει μια ενοποιητική εικόνα στην ιστορία της ανθρωπότητας και την κατευθύνει σε έναν τελικό σκοπό.

Έτσι, το μέλλον τοποθετείται ως το «αληθινό κέντρο» της Ιστορίας. Αυτή η εσχατολογική διάσταση δεν αντανακλά την επιρροή της μόνο στη σκέψη της θεολογικής παράδοσης αλλά, όπως είναι φυσικό, είχε τις αντανακλάσεις της και στη δρώσα ιστορία των ατόμων και της κοινωνίας. Διότι η εσχατολογική ιδέα μέσα στο κοινωνικοϊστορικό πεδίο συνήθως παρουσιαζόταν σε περιόδους κρίσεων και κοινωνικών αλλαγών και, κατ' επέκταση, έθετε πάντα το ζήτημα της λήψης κάποιας απόφασης με σκοπό τη μετατροπή του κόσμου. Κατά συνέπεια, υπάρχουν δομικές αναλογίες με την

έννοια του πολιτικού. Ο Λέβιτ παρουσιάζει διεξοδικά τις θεολογικές ερμηνείες περί της Ιστορίας μέσα από τα κείμενα της Βίβλου αλλά και σημαντικών θεολόγων φιλοσόφων, όπως ο Ορόζιος, ο Αυγουστίνος, ο Ιωακείμ Φλώριος κ.λπ.

Η εσχατολογική ιδέα βασίζεται στις ιστορικές κατηγορίες του χώρου των εμπειριών και του ορίζοντα των προσδοκιών, σε ένα Εντεύθεν και ένα Εκείθεν, αντίστοιχα, τα οποία νοηματοδοτούνται από τις εκάστοτε ιστορικές συνθήκες και την υφιστάμενη τάξη του Είναι. Όπως παραστατικά το επισημαίνει ο Παναγιώτης Κονδύλης: «Το Εκείθεν είναι η Ιδέα του Ανθρώπου, το Εντεύθεν είναι ο εμπειρικός άνθρωπος». Ο Λέβιτ εκκινώντας από τη σημαντική τομή του Τζιαμπατίστα Βίκο, του Μποσουέτ και συνεχίζοντας με τον Βολταίρο, τον Κοντορσέ, τον Ογκίστ Κόντ κ.ά μάς παραθέτει τις εννοιολογικές προσεγγίσεις αυτών των στοχαστών για το ζήτημα της Ιστορίας, επισημαίνοντας τις εσχατολογικές αντιλήψεις περί της Ιστορίας, ακόμη κι όταν σε κάποιους εξ αυτών η θεολογία είναι απύσα.

Το κεντρικό επιχείρημα του Καρλ Λέβιτ φθάνοντας στην εποχή της νεωτερικής συγκρότησης είναι ότι οι θεολογικές και εσχατολογικές αντιλήψεις περί του τέλους της Ιστορίας περνούν στη σκέψη σημαντικών στοχαστών και φιλοσόφων.

Η θεοκτονία και το κενό που δημιουργήθηκε από αυτή δεν θα μπορούσε να καλυφθεί επαρκώς εάν δεν παρουσιαζόταν μια νέα αξιολογική κλίμακα που θα έδινε νόημα στα άτομα και τις κοινωνίες. Και σε αυτή την αξίωση κυριαρχίας (ή απελευθέρωσης) αρκετά δομικά στοιχεία της παλιάς μεταφυσικής μετουσιώθηκαν στις ορθολογιστικές θεωρήσεις που αντιμάχονταν τον παλαιό κόσμο. Η χριστιανική ελπίδα της σωτηρίας και η πίστη στη θεία πρόνοια αντικαταστάθηκαν από την πίστη στην πρόοδο, τη βελτίωση του βίου και την αναζήτηση της ευτυχίας. Ο Χέγκελ μετέθεσε την εσχατολογική προσδοκία του χριστιανισμού μέσα στην ίδια την ιστορική κίνηση και διαδικασία, όπου η κρίση και η δικαίωση εμπεριέχεται μέσα στην ίδια την Ιστορία – η περίφημη φράση του «Η παγκόσμια ιστορία είναι το παγκόσμιο δικαστήριο». Με τον Χέγκελ η θεολογία της ιστορίας

μετατρέπεται σε φιλοσοφία της Ιστορίας, στην οποία η κοσμικότητα της ιστορίας ιεροποιείται και η ιερή ιστορία υποβιβάζεται. Οι επίγονοι του εγγελιανισμού και ειδικότερα οι ριζοσπάστες εκφραστές του πολιτικού κινήματος του αθεϊστικού ανθρωπισμού –το σοσιαλιστικό κίνημα, εν γένει– προσπάθησαν να καθαιρέσουν την πραγμάτωση του εγγελιανού πνεύματος στο κράτος, δημιουργώντας μια διαφορετική αφήγηση για το τέλος της Ιστορίας.

Στη θεωρία του Καρλ Μαρξ, αλλά και πολλών αναρχικών στοχαστών, είναι έκδηλος ένας μεσσιανισμός για την εκπλήρωση του βασιλείου της ελευθερίας. Το προλεταριάτο αποτελεί το όργανο, τον εκλεκτό λαό για την εκπλήρωση του σχεδίου σωτηρίας της ανθρωπότητας, ενώ η έσχατη σύγκρουση θα συμβεί ανάμεσα στον αστικό κόσμο και το προλεταριάτο, όπου η νίκη του τελευταίου θα σημάνει το πέρασμα από το βασίλειο της αναγκαιότητας σε αυτό της ελευθερίας.

Η συζήτηση για τον επαναπροσδιορισμό των σημασιών και των εννοιών που συγκροτούν τα άτομα και τις κοινωνίες σήμερα στην εποχή της γενικευμένης κρίσης είναι αναγκαίο να εξετάσει τη μεταφυσική και εσχατολογική ιδέα, μιας και αυτές προέκυπταν όταν τα υποκείμενα έπρεπε να τοποθετηθούν πολιτικά απέναντι στον υπάρχοντα κόσμο με σκοπό το ξεπέρασμά του.

Αξίζει να σημειώσουμε ότι το *Νόημα της Ιστορίας* του Καρλ Λέβιτ εντάσσεται στη μνημειώδη πλέον σειρά του Παναγιώτη Κονδύλη στις εκδόσεις Γνώση. Η σημαντικότητά της συνίσταται στο ότι μετέφερε στο ελληνικό κοινό τη σκέψη σημαντικότερων στοχαστών ενώ οι μεταφράσεις της σειράς αποτελούν μέχρι και σήμερα τομή για την απόδοση βιβλίων φιλοσοφίας και κοινωνικής θεωρίας.

Εκπομπή BABYΛΩΝΙΑ | Εξόρυξη στις Σκουριές, Οικογιορτές και Επιθέσεις στο Νερό (audio)

Εκπομπή BABYΛΩΝΙΑ.

Κάθε Παρασκευή στις 14:00, στην ERTOPEN

Αναλύσεις και σχολιασμός... από τα κάτω

KAMIA ΔΙΩΞΗ, KAMIA ΕΞΟΡΥΞΗ

Στην εβδομαδιαία ραδιοφωνική εκπομπή BABYΛΩΝΙΑ στην ERTOPEN Ertopen την Παρασκευή 22 Σεπτεμβρίου 2017, συζητήθηκαν οι τελευταίες εξελίξεις όσον αφορά την εξόρυξη χρυσού στη Χαλκιδική και τις διώξεις σε βάρος κατοίκων και αλληλέγγυων. Για το θέμα μιλήσαμε με τον Κωνσταντίνο Σαββόπουλο (στο 9:10) από την Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης.

Επίσης, συνομιλία με τη Ναταλία Μακρή (στο 43:07) για τον θεσμό των γιορτών οικολογικής γεωργίας και χειροτεχνίας.

Τέλος, σχόλια για τον μαχητικό αντιφασισμό και την αρπαγή του νερού από τους 'βαρόνους' της εμφιάλωσης.

Στο μικρόφωνο ο Γιώργος Παπαχριστοδούλου.

Ραδιοφωνικά στους 106,7 στα FM για την Αττική, στους 96,5 FM μέσω του Εργατικού Κέντρου Εύβοιας και μέσω του Ράδιο Ένωση 97,3 FM στην Βοιωτία.

Διαδικτυακά στο <https://www.ertopen.com/radio>.

Τα ηχητικά όλων των εκπομπών **εδώ**.

The Pastoral Politics Of Facebook

Alexandros Schismenos

A cloud is haunting the world, the Internet cloud.

When, on February 1848, the Communist Manifesto by K. Marx and Fr. Engels was published, the labor movement, especially in England, where the incendiary book was printed, already had an experience of decades of struggle and had already created self-organized democratic structures of self-education and collective action. The two radical writers recognized a "spectre" that haunted Europe in the activity of social movements, the rise of radical politics and the insurrectional dynamics that, in the same year, 1848, gave birth to the revolutionary surge called "The People's Spring" that shook the foundations of European political authorities. The Communist Manifesto did not create this movement, but it was part of this movement, an attempt to incorporate the new revolutionary imaginary significations into a new normative schema, in terms of a "scientific" philosophy of history with a messianic aspiration, which claimed the ability to predict the future of social-historical dynamics, effectively obscuring the social-historical. Carl Von Clausewitz noted that strategic manuals always come after the end of the battle[2]. But is this also the case with political manuals?

If we consider the Communist Manifesto as an archetypal example, we can see it as a rather distorting mirror, where the activities of its contemporary social movements were refracted through the lens of theory on the temporal horizon of history and, beyond that, on the transcendent horizon of eternity. From this transcendent, ultimate, immovable, imaginary horizon, within which human creativity is reduced to "the laws of history", theory derives its normative character.

In this way, the Communist Manifesto became an authority in itself, a set of principles for political action, the beginning of a new causal chain of motives, intentions, and planning that cannot be understood without reference to it. Prior to Das Kapital and in anticipation of Das Kapital, the Communist Manifesto obtained, by imposing a revision of the past in terms of a prophetic confidence proclaimed in the present before the future, the paralyzing force of a sacred document.

On February 2017, another manifesto was released, which at first seems to have nothing in common with the Marxist document. It was the Facebook Manifesto, written by the creator and founder of the dominant social network, the young multi-millionaire Mark Zuckerberg.

Unlike the Communist Manifesto, the Markian Manifesto (let's call it like the Gospel) did not have a problem of distribution nor printing costs. It was not addressed to the working class, or to some local / regional society, but to the whole of humanity directly. There was no restriction of distribution or reproduction, since it was shared with 1.9 billion people / users of the medium. It does not threaten the ruling elites or the ruling class, at least explicitly. It did not come out of the streets and the people nor does it refer to the streets and the people, but from the highest peak of the social pyramid, some Manhattan penthouse. It is not going to be banned, nor is it going to be transformed into a sacred document.

Yet, in essence, it is inspired by similar motives, namely the imposition of a normative schema on a diverse new social phenomenon, in order to reshape it into a political instrument. Like the Communist Manifesto, it uses descriptive terms in a regulative manner and refers these regulations to a necessity abstractly attributed to history. Like the Communist Manifesto, it aspires to start, through regulation and central planning, new social processes and actively influence the

dynamics of social relations. And to transform, to put it schematically, the social interactions of active people into the political capital of a collective organization, in our case, Facebook.

Is it worth taking such a move seriously? Zuckerberg is neither Marx, nor Engels, and Facebook is not a movement, but digital media have proven and prove every day, at least since the global crisis of 2008 , that they are tools of unpredictable political influence. The current president of the United States, D.J. Trump, said on March 16, 2017 that if there was no Twitter, he would not have been elected and it is possible that the same medium will bring his downfall as well.

But besides the ridiculousness, the admission that the most powerful political seat in the world can be hijacked with a series of nonsense in 140 characters has its own significance. Traditional systemic political mechanisms were the last to understand, after the Trump election and amidst a cyber war in which U.S. institutions are under attack by espionage, leaks and revelations, the fact that we live in the digital era. We understood it during the December 2008 riots in Greece, when rebellious students were communicating via SMS, but it was understood worldwide in 2011, during the Occupy World Movement and the Arab Spring, social outbursts that spread through the Internet. What we called an ontological revolution[3], is the creation of a new ontological field for the projection of social imaginary significations, for the dissemination of knowledge, for the reconstruction of the individual self-image and the formation of imaginary communities. The digital world expands in every social field, through individual activity diffused on a quasi-universal level, and constitutes a virtual social sphere, a digital magma of visualized significations associated with reality in terms of information transmissibility and user interconnectivity.

As the traditional forms of political representation and identity politics collapse, new social imaginary

identifications emerge on the Internet, which, under the schema of cinematic nostalgia[4], are formulated not in reference to social reality but to virtual constellations of figurative symbols, where truth values are relative, where falsification and verification are not valid, since propagation time has been shortened so much that each independent information becomes a quasi-undifferentiated element in a continuous information flow. Not only is communication time condensing, but the space of information dissemination expands indefinitely, as much as the possibility of global instantaneous dispersion is realized.

The metaphysics of Cyberspace consists in the fact that while this space seems infinite as it expands from within in proportion to the creation of web pages, it is also a space without extent, without distance. We have the dual invention of a spatial time where the past is constantly present and a chronological space where extent and distance is absent.

The global temporality that is formed in and through the Internet is at the same time synchronic and diachronic, but not in accordance to social time, which is essentially local. Direct accessibility flattens the critical significance of information within a continuous flow, where information sets can be articulated into pseudo-narratives, and where it is the quantity of information that ultimately constitutes a quality of meaning, however absurd. The fundamental properties of the Internet, speed and condensation express precisely this principle of expansion through contraction.

Without a common criterion of value or truth, which, in the non-digital world, is offered, at least partially, by the social-historical reality and the real limitations imposed by society as the "objective" (in the sense that it transcends subjectivities) world and by the "objective world" itself as nature, the only criterion of value remaining is popularity.

At the same time, every marginal idea, either radical and

liberating or reactionary and obscurantist, shares now an ability of propagation, previously limited to the dominant discourse, so that every individual or group share, at least in theory, the same potential public audience, that is, the whole of digital humanity. Without proof of validity, validity is gained and lost through the flow of information itself, contrary to what happened when the dissemination of information depended on the validity of the source. New funding tools, such as crowdfunding, available on the "visible" public surface of the Internet, offer opportunities to projects that would be hopeless. This visible public surface seems unlimited in range but is limited in scope, as a small part of the whole Internet, under which the invisible areas of the Deep and Dark Web lie.

This situation offers countless possibilities for worldwide spreading of "fake news", multiplying their influence in accordance to the disintegration of traditional institutions. As one should expect, the digital time of information flow quickly drew the political time of decision-making to its immediate and momentary pace, since information has a power of authority. But now it is not the legitimate or verified information which allow established authorities to plan for the future, nor the distorted information of the official propaganda mechanisms which allow authorities to manipulate the present, but information itself as a form of authority, information itself as a mechanism of regulation or deregulation, diffused to all points of the horizon, reconstructing the past and deregulating the future. It does not seem so important anymore to correlate information with some external reality if information can shape realities, creating alternative narratives.

As we know, social-historical temporality is always open to interpretations, since the social-historical is the field of every interpretation, and that makes the past as fragile as the future, conditioned by the present.

In the social media, time, if measured by information, is never crystallized to an inaccessible past, but the past is constantly present. Facebook recently introduced a "legacy" function that allows friends and relatives to manage, to inherit, the Facebook profiles of their recently deceased. Each user can appoint a friend as his/her page manager in case he/she dies, and if this fashion expands, in the immediate future, each user may become a memory bank himself/herself, a cloud of dead avatars around the star of the living user. At the same time, however, this living user, guardian and heir of the future, of an entire digital ancestral community, may see his/her digital influence multiply accordingly, since he/she will be the guardian of the most lasting memory invented by humanity, the digital profile. Which, being composed by fragments of the user's self-image and his/her interaction with other users, constitutes both a self-exposition and self-concealment, a self-reconstruction not limited by the body and the directness of actual human presence.

Multi-billion social media companies exploit a new kind of capital, the communication of the users themselves. Facebook now has a vast net worth capital, but it does not depend on the production of a product or the participation in an investment but on the activity of its users. Use value is exchange value in this field and the product, which is communication itself, is provided by the user. The product is the user himself, since profit is essentially generated by inter-subjective communication. This capital is inherently profitable, as its surplus value is net worth value, generated not by the exploitation of overwork, that is, the exploitation of the working part of individual time, but by the exploitation of recreation, that is, the exploitation of the "free" part of individual time. If all users decided to abstain from the medium, Facebook would collapse together with its net worth capital. The ability of the medium to generate profit equals the ability of the medium to generate communication, that is, the ability of the medium to form a

community, a capacity that depends on each user individually, since Internet communities are imaginary communities of subjective identification, i.e. fragile. These imaginary communities cannot fully integrate the person. This makes every imaginary digital community fragile, but with strong penetrative dynamics, circulating from the private space to the public without the risk involved in any personal physical participation in the physical public space.

On Facebook everything is recorded, while face-to-face conversations are not. But Facebook users are much more prone to misunderstandings, pompous opinions and insults than they would be in a face-to-face confrontation. It seems that the instinct of danger is primarily physical, or ultimately, that we are more ashamed before the presence of the others than before our face mirrored on the screen.

Let's go back to the Markian manifesto, which was duly noted in the U.S. where social media were used to "crush" politics. Let us simply point out that this would not have been possible without the devaluation of traditional political institutions and norms. As it would not have been possible without the globalization of the economy, the expansion of the doctrine of growth, and the sense of a social and moral degradation that irreparably weakened the "tradition of authority" of modernity.

The founder of Facebook seeks to fill the power vacuum that opens up beneath the broken bridges between authority institutions and social reality, in a more modern manner than the strategy used by Trump and the alt (ernative) far right. He sees the medium as an instrument for substituting the institution and proposes to complete the colonization of institutions by digital media, replacing the institution with the instrument, re-defining politics in terms of digital communication.

His manifesto[5] begins as follows: "To our community. On our

journey to connect the world, we often discuss products we're building and updates on our business. Today I want to focus on the most important question of all: are we building the world we all want?"

He goes to present his own, simplistic, philosophy of History, which is a story of communication. "History is the story of how we've learned to come together in ever greater numbers – from tribes to cities to nations. At each step, we built social infrastructure like communities, media and governments to empower us to achieve things we couldn't on our own."

Let's briefly examine this point. First of all, the historical hierarchy that Zuckerberg proposes, placing the community first, the medium of communication after, the government at the end, is the schema of a simplistic metaphysics of history as progress. But this reveals his ambition. He addresses an existing community as the owner of the dominant medium clearly aspiring to governance: Facebook's upgrade to an institution of social association and co-ordination of social action alongside and beyond traditional institutions.

Hence the correlation of community, media, and government under the class of things that help us achieve things that we could not achieve "alone".

To which community is the manifesto addressed? What does "our community" mean? Obviously it means Facebook users in total. But is this community similar to the community, let's say, of newspaper readers? Obviously not. Because newspapers offer content not produced by the public itself but by journalists who are (supposedly) judged by public opinion in the public domain and must provide evidence to support the facts, so that newspapers (supposedly) constitute an essential part of modern public space and public time without taking up or replacing public space and public time.

However, social media have no content, but just a function.

The content is created by the user of the function without the need of evidence, the content is given by the users, the public audience themselves are the authors and the readers. So every imaginary digital community is both private and public at the same time, and every user is both an individual and a member of the community in an indeterminate manner, while the only criterion is not deliberation, but popularity. Thus, the essential part of public consultation that (supposedly) newspapers serve, that is, keeping the public informed and authorities checked, is further degraded.

Therefore, the Facebook user community, defined as the set of social media users, is a community of functional, tautological identification, without any specific moral or political or cultural content. It is therefore a community that is potentially universal in the most trivial sense. Potentially, but not actively.

Zuckerberg understands that and tries to take advantage of the situation by equating Facebook's community to the global community. "In times like these, the most important thing we at Facebook can do is develop the social infrastructure to give people the power to build a global community that works for all of us.", he declares. That is, through Facebook, Zuckerberg aspires to reshape the existing global digital community into a political global digital community, a community that works in common for common purposes. But we have already noticed that the absence of common goals, beyond the common purpose of promoting individual purposes through a universal communication tool, is what makes the Facebook community a global, if trivial, one.

Let us also notice that this community, defined as a global community, seems to exceed and overlap every society by reversing the classical distinction between community (*Gemeinschaft*), defined by common ethics and customs, and society (*Gesellschaft*), defined by impersonal institutions.

Does Zuckerberg's proposal provide any place for a digital democracy? It should be clear from the above that no. How does he visualize the social infrastructure he will offer? He introduces new features in Facebook software that will allow the creation of "meaningful groups" around social and political demands in particular regions. The application will connect people who are interested in related issues and live in a particular area, around a common goal, aspiring to link these imaginary communities to their local territorial terrain. So, of course, it localizes activity inversely, as this function also works as a classification and identification of regions. The members of such a community are certified as residents of a region, ex post.

And of course, these local digital meaningful communities are organized not around some collectivity, but around a personality, since the individual is the only inalienable element and the vector of the essential dynamic of the medium. This person is called the "leader" and acts as a user / node around whom the regional community is formed within the expanded global user community. As we can see, the dominant oligarchical schema of political representation is kept intact, and Facebook paves the way for the campaigns of the political "leaders" of the future.

Facebook, a private digital communications company, a privately-owned company that does not generate nor create anything, explicitly aspires to become the model of the political institution of the future. Zuckerberg aspires to regulate the uncontrolled activity of trolls, false news, information and chatting for the explicit purpose of controlling the uncontrolled actual political and social movements by integrating them into a regulatory model of digital communication. In a peculiar manner, he combines Alexander Hamilton's centralist governance programme with Jurgen Habermas' communicative democracy project.

Let us not fall into the trap of Zuckerberg, who wants to

further exploit social media communication in order to create a form of governance under a single company, which, like the Catholic clergy and the Communist party before, displays the abusive claim that it represents mankind.

So let's not laugh at the initial parallelism of the Communist Manifesto with the Facebook Manifesto. It is better to see how the latter intersects with central political issues that emerge in the struggle for free public space and space on a global horizon. That is,

(a) the issue of political representation and democratic deliberation, which Zuckerberg degrades to a technical and functional procedure.

1. b) the issue of the commons that Zuckerberg obscures, by defending the means of communication itself but not the right to free communication.
2. c) The issue of the institution of the political community that Zuckerberg identifies with the community of Facebook users, that is, the community that he himself, like another baron, exploits for his own personal profit.

In other words, the result of the Zuckerberg Habermasian-Hamiltonian hybrid would not create a global digital democracy, (a global "digital democracy" is an obscure idea in itself, since democracy requires the actual presence of the individual and roots in locality) as he declares, but some global digital neo-feudalism with himself on the throne, corresponding to the global economic neo-feudalism. Perhaps Zuckerberg's Manifesto will become a historical joke, as opposed the Communist Manifesto. However, they share the same ambition, the ambition to regulate the future, and both texts can be classified in the tradition of pastoral politics.

[1] This article was originally published in Greek, in the

Kaboom journal (issue 2, May 2017). See also:
<https://kaboomzine.gr/kaboom-2-contents/>

[2] C. Von Clausewitz, Vom Krieg, III, Strategie, 72

[3]

<https://www.socratesjournal.com/index.php/socrates/article/view/146>

[4]

<https://www.socratesjournal.com/index.php/socrates/article/view/109>

[5]<https://www.facebook.com/notes/mark-zuckerberg/building-global-community/10154544292806634/>

«Χρυσές» Ευκαιρίες Επαγγελματικού Προσανατολισμού στα Χρόνια των Μνημονίων (Α' Μέρος)

Μάκης Γεφυρόπουλος

Είσαι νέος, ωραίος αλλά έχεις ένα ελάττωμα, να μην εργάζεσαι;
Είσαι μεστωμένος, γεμάτος εμπειρίες αλλά έχεις την οικογένεια
να σου πρήζει τα ούμπαλα που κάθεσαι αραχτός στην πολυθρόνα
χωρίς να αναζητείς τη χαμένη σου θέση στην αγορά εργασίας;
Έχεις βαρεθεί τις πολιτικές δημαγωγικές υποσχέσεις βοήθειας;
Δεν έχεις μπάρμπα Υπουργό ή δεν θέλεις να φιλήσεις τις
κατουρημένες φανφαρώδεις συγγενικές ποδιές εν ώρα ανάγκης;

Διαθέτεις πτυχία επί πτυχίων και ικανότητες που πνίγονται στα

λιμνάζοντα ποτάμια των οικονομικών μέτρων στο όνομα της «βελτίωσης» της ζωής σου; Αισθάνεσαι μελαγχολία για το παρόν και κυρίως για το μέλλον σου; Κούλαρε φίλε μου, να είσαι αισιόδοξος καθώς χρυσές ευκαιρίες υπάρχουν και σε περιμένουν να τις ξετρυπώσεις κάτω από τους σκονισμένους ογκωδέστατους τόμους των μνημονίων, έτοιμες να σε απορροφήσουν μαζί με τα ταλέντα σου, εκτοξεύοντάς σε στην κορυφή της κοινωνικής πυραμίδας, ενώ παράλληλα μπορούν να σε καταστήσουν λαοφιλή.

Τι άλλο θες; Πάμε να δούμε τα κυριότερα προσοδοφόρα επαγγέλματα.

ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΕΛΕΤΩΝ. Ως «μαύρο κοράκι» δεν θα ιδρώνει το αυτί σου για το πώς θα τα βγάζεις πέρα στην καθημερινότητα σου. Η δουλειά μόνιμη, το φορτίο μεγάλο δεν θα σε αφήσουν λεπτό να ξαποστάσεις. Και αυτό γιατί οι άνθρωποι δεν θα πάψουν να πεθαίνουν, είναι η άτιμη η μοίρα τους. Ανεξαρτήτως κοινωνικών και οικονομικών συνθηκών, ενώ μάλιστα σε περιόδους πολέμων, λιμών, πανδημιών ή απλά στοχευμένων οικονομικών δολοφονικών μεθοδεύσεων, οι ρυθμοί εύρεσης της πελατείας σου θα αυξηθούν με εσένα να κάνεις high five με τον Χάρο. Ο Χάρος δεν μένει άνεργος, γι' αυτό το μόνο ουσιαστικό προσόν που χρειάζεσαι είναι να μην ξερνάς στην όψη του πτώματος. Το χρήμα θέλει γερό στομάχι αγαπητέ μου και άλλωστε εσύ θα είσαι ένας ιδιαίτερος καλλιτέχνης, μιας και θα καλλωπίζεις τους άτυχους πελάτες σου παραδίδοντάς τους στην αποχαιρετιστήρια μακάβρια οικογενειακή έκθεση μοιρολογιού.

ΚΥΝΗΓΟΣ ΚΕΦΑΛΩΝ. Ως ελεγκτής σε ΜΜΜ ή φοροεισπράκτορας θα κυνηγάς κόσμο και κοσμάκη, λιώνοντας σόλες παπουτσιών, στοχεύοντας σε «ακάλυπτους» που θεωρούν τον εαυτό τους εξυπνότερο από σένα και το τρανό Κράτος. Ενίοτε χρησιμοποιείς την εξουσία σου όπως δεν κάνεις με το πουλί σου, για να στριμώξεις παραβάτες, κάνοντας απλά τη δουλειά σου χωρίς να ακούς μα και σου, φτηνές δικαιολογίες περί ανεργίας ή πρόσκαιρης αδυναμίας τέλεσης των καθηκόντων ενός νοικοκύρη πολίτη. Και αν πηδάει κανένας μαθητής από λεωφορεία τρομαγμένος, δικό του πρόβλημα, σάμπως το δικό σου κεφάλι θα

σπάσει; Χρειάζεσαι υπομονή και ευελιξία για να μην σε πιάνουν κορόιδο οι αχρείοι στόχοι σου. Αν συλλέγεις τα χρέη στην ώρα τους, τότε έχεις πιθανότητες να ριζώσεις στον κρατικό μηχανισμό, άρα να γεμίσουν οι τσέπες σου εκτός από ψιλά και με χαρτονομίσματα κύρους. Η είσπραξη φόρων ανέκαθεν αποτελούσε συνυφασμένο λειτουργικά δομικό στοιχείο εδραίωσης της Εξουσίας. Να είσαι πονηρός, ξύπνιος. Κατεργαριές στον κατεργάρη δεν κάνουν.

ΤΡΑΠΕΖΟΤΟΚΟΓΛΥΦΟΣ. Δεν είσαι της γυμναστικής; Προτιμάς τη γαλήνια δουλειά των γκισέ; Είσαι γεννημένος γραφειοκράτης με έφεση στα οικονομικά; Τότε γιατί δεν δοκιμάζεις την τύχη σου σε μία τράπεζα; Θα αποκτήσεις κύρος, όντας ένας οικονομικός μύστης, όλοι θα ζητούν εναγωνίως τις συμβουλές σου στα πιθανά ανοίγματα τους. Θα δίνεις δάνεια αβέρτα για να βοηθήσεις τον κόσμο να ζήσει το όνειρο της άνετης και χλιδάτης ζωάρας. Ονειροδάνεια που εύκολα θα μετατραπούν σε εφιάλτες προς όφελος σου. Πονόψυχος μέχρι ενός σημείου, θα χύνεις κροκοδείλια δάκρυα στα προβλήματα των πελατών σου, μα θα βιάζεσαι να τελειώνεις για να τους πάρεις τα περιουσιακά τους κινητά και ακίνητα συμπεριλαμβανομένων και των τρύπιων σώβρακων, σε περίπτωση που έχουν φεσώσει και τον μπακάλη της γειτονιάς. Θα ελέγχεις την πολιτική και κοινωνική δομή του τόπου σου καθώς σχεδόν τίποτα δεν θα μπορεί να προχωρήσει χωρίς την έγκρισή σου.

Παίζοντας με τους αριθμούς θα έχεις την ικανότητα ως άλλος μάγος να εμφανίζεις από το καπέλο σου επενδυτικά δάνεια με άκρως ευνοϊκούς όρους για φίλους επιχειρηματίες, βοηθώντας τους να βοηθήσουν στην οικονομική γιγάντωση της τσέπης τους. Μαζί τους θα βιώσεις την μοναδική εμπειρία να γίνεις και εσύ ένας πρώτης τάξεως businessman και αν καμιά φορά το καράβι βρει ξέρα και κινδυνεύσει με βύθιση, ρίξε μία πτώχευση σώζοντας τον εαυτό και τους φίλους σου, στέλνοντας στον πάτο της οικονομικής καταστροφής τους «μεγαλοκαταθέτες» μίας ολάκερης κοπιαστικής ζωής των μερικών εκατοντάδων ευρώ. Προβάλλεις σθεναρή αντίσταση, λέγοντάς μου ότι δεν υπάρχουν

δάνεια και δεν κινείται τίποτα; Σταμάτα να κλαψουρίζεις και κάνε υπομονή. Όσο περιμένεις την ανάσταση του ελληνικού ξενοκίνητου κεφαλαίου μπορείς να ακονίσεις το οικονομικό σου δαιμόνιο ως ενεχυροδανειστής συγκεντρώνοντας του κοσμάκη τα καλούδια, μεταξύ των οποίων και συλλεκτικές χρυσές κουφάλες ηλικιωμένων. Άλλωστε η μικρή κουφάλα θα πηγαίνει γάντι στη μεγαλύτερη Κουφάλα.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ-ΣΤΡΑΤΟΣ-ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΙ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ. Αχ, αυτοί οι ένστολοι, πάντοτε περιζήτητοι. Ο κρυφός πόθος των μανάδων για τους γιους τους, η ονειρώξη των νοικοκυραίων. Η κρυφή ερωτική φαντασίωση χιλιάδων ατόμων του αντίθετου φύλου. Ανέκαθεν με πρωταγωνιστικό ρόλο στο ρου της ιστορίας, με σταθερά καλούς μισθούς, με πιθανότητες εμπλοκής στον πολιτικό κόσμο, μέσω δικτατορικών αγημάτων. Απαράβατες προϋποθέσεις πρόσληψης, να διατηρείς την έννομη τάξη ακόμη και όταν δεν συντρέχει λόγος ανησυχίας, ακόμη διάολε και στον διαπροσωπικό σου περίγυρο. Να μην κλείνεις τα μάτια στη βία, καθώς εσύ είσαι η θεσμοθετημένη έκφραση της κρατικής και όχι μόνο βίας. Πρέπει να είσαι ετοιμοπόλεμος να καταστείλεις πορείες, απεργίες και άλλες φλώρικες ανθρωπιστικές δράσεις. Να ρίχνεις ληγμένα χημικά για να μην πάνε και χαμένα, να ανοίγεις κεφάλια αιμοβόρων νέων, αδίστακτων γέρων, σατανικών γυναικόπαιδων με τις ασπίδες και τα γκλομπ σου. Τα αφεντικά σου ήλιοι και θεοί σου.

Επίσης ως άλλο φίδι, μπορείς να συμμετάσχεις σε «νομότυπα» κυκλώματα διαφθοράς, να γαβγίζεις για τα μάτια του κόσμου μπροστά στα αφεντικά σου και να δαγκώνεις τους πισινούς των εχθρών τους, λιανίζοντας τους κυριολεκτικά. Μπορείς να «σκουπίζεις» περιοχές μαζεύοντας μετανάστες, επαίτες, μα συνάμα να κάθεται σούζα στην θέα της «αρχαιοελληνικής» σβάστικας. Μπορείς επίσης να στιγματίζεις ανθρώπους, φυλακίζοντας ζωές πίσω από τα κάγκελα, εξαιτίας φυτευτών στοιχειοθετημένων ερευνών. Αν φοράς χακί ρίχνεις και καμία πολεμική εκδρομή έξω από τα στενά σύνορα της χώρας σώζοντας μας από τους οχτρούς, ενώ στο εσωτερικό χτίζεις δικτατορίες με χουντικά ξενόφερτα οικοδομικά υλικά. Ως κρανοφόρος ένστολος το

μέλλον σου προβλέπεται λαμπρό, μα για την αγάπη του κόσμου και την αποδοχή που θα τύχεις δεν σου βάζω το χέρι στη φωτιά (εξαιρούνται οι ακροδεξιοί και στρατόκαυλοι).

REALITY (TV) SHOWS. Τα υπερθεάματα πολιτισμού και ποιοτικής αναβάθμισης του ελεύθερου χρόνου, έχουν επιστρέψει με τα μπούνια, δείχνοντας ότι το μέλλον ανήκει στο παρελθόν και η δόξα του σήμερα δεν είναι άλλη από την επιτυχία του χθες. Δεν γουστάρεις να περιμένεις με τις ώρες στην ουρά του ΟΑΕΔ ή να στέλνεις χιλιάδες βιογραφικά που θα μείνουν εσαεί αναπάντητα; Ε, τι κάθεται; Γίνε παίκτης σε reality. Δήλωσε γρήγορα συμμετοχή σε παιχνίδια μουσικοχορευτικά, επιβίωσης, μαγειρικής, υποκριτικής, ανάδειξης ταλέντων και γίνε εσύ ο επόμενος διαγαλαξιακός τηλεοπτικός αστέρας της ελληνικής σκηνής. Μέχρι τον επόμενο φυσικά, μην είσαι μονοφαγός. Δεν χρειάζεται να διαθέτεις υπέρ του δέοντος τάλαντο, αρκεί να «γράφεις» στην κάμερα, να τα λες καλά, να τσαλακώνεσαι, να τσακώνεσαι βρίζοντας τους συνομιλητές σου ή απλά να το παίζεις τρελός. Άλλωστε και η ίδια η ζωή μία τρέλα δεν είναι; Βέβαια ο ανταγωνισμός θα είναι μεγάλος, καθώς σημαντική μερίδα των σύγχρονων απογόνων του Πλάτωνα, ονειρεύονται να γίνουν λαϊκοί τραγουδιστές, ηθοποιοί ή αθλητές. Μην κλώνεις όμως, αν δεν φείδεσαι προσόντων (πληθωρικό μπούστο ή να είσαι «φέτες»), ο δρόμος της ελληνικής show biz είναι ορθάνοικτος. Και πού ξέρεις ίσως σε καμαρώσουμε και στο Hollywood.

MME. Ονειρεύεσαι καριέρα στο μιντιακό star system; Φοβάσαι ότι θα βρεις τις πόρτες κλειστές και τα σκυλιά της απόρριψης αφημένα; Σκέφτεσαι την αξιοπρέπεια σου ζυγίζοντας τις πιθανότητες να βγεις στο πολυπόθητο, μαγικό γυαλί; Μη διστάζεις, πέσε με τα μούτρα στην τηλεοπτική αστερόσκονη. Μίλα πολύ, συνέχεια, ακατάπαυστα. Σχολίαζε επί παντός επιστητού, τα πάντα όλα. Μην αφήνεις καρφίτσα να πέφτει κάτω ασχολίαστη. Πάρε μέρος σε «κίτρινες» εκπομπές lifestyle, προσποιήσου λίγο τον σοβαροφανή και μπίνγκο! Απογειώθηκες ως έγκυρος τηλεοπτικός δικαστής που δεν ορρωδεί μπροστά σε τίποτα.

Η δεοντολογία είναι για τους ανόητους αφελείς, εσύ μη μασάς.

Κουτσομπόλευε ζωές, οικογένειες, μίλα για έρωτες, πάθη και μίση, επινόησε πικάντικες ροζ ιστορίες διασήμων και σπάσε τα μηχανάκια τηλεθέασης. Γίνε τηλεκριτικός σε πάνελ ή χώσου σε κάποια επιτροπή «ειδικών» τηλεοπτικών διαγωνιστικών προγραμμάτων. Μπορείς επίσης να χαμογελάς σαν αγελάδα, να καθαρίζεις σαν να σου καθαρίζουν αυγά στο άκουσμα ενός σεξουαλικού υπονοούμενου ή να είσαι ένας στρυφνός τσαρλατάνος. Να είσαι όσο γίνεται περισσότερο «παρανοϊκός» ακόμα και όταν υποχρεώνεσαι να φοράς το κοστούμι του περιπούδαστου καθηγητή. Μα προς θεού, μην είσαι άχρωμος, άοσμος, απαρατήρητος. Θα επιστρέψεις εκεί που ήσουν, στη λήθη της ανυπαρξίας. Εν ολίγοις κάνε το τίποτα να σημαίνει κάτι, διαφορετικά το τίποτα θα σε κατασπαράξει με τα ακονισμένα και διψασμένα για αίμα δόντια της AGB.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΠΙΚΕΙΤΑΙ...